

Egy krajczáros.

Egész évre hétenként:	
10 drb . . .	3 frt 60
60 . . .	16 . 80
100 . . .	33 . 60

HERÓ PÁTER

Egy hónapra hétenként:	
50 drb . . .	1 frt 40
100 . . .	2 . 80
200 . . .	6 . 60

FÉNYFFY KÁLMÁN.

Megjelenik minden vasárnap.

Szerkesztőség Budapest.

MARKOS GYULA.

JÓ RECEPT.

— Nagyon is jól érzem magamat, kedves doktor ur. Csak azokat a lelkiismeretlen kuruzslókat tartsa tőlem távol — akkor máris meggyógyultam.

„Magyar Herkó Páter“ melléklapja.

==== Vidéki elárusítók jelentékeny kedvezményben részesülnek. ====

Felsőbb morál.

— Thátileben, ma azthat thanoltunk, hodj az askulába *nem szabad bánthani a máséth.*

— Micsede? Hát megbolondulta mogát az a thanító? Számi, thübbet nem fogsz járnj abba az oskholába.

Dülapintéri Borvággyi Kala Máris notárius uram körjegyzései.

Szeretem a dolgok sorát, ahogy kezd indulni. De főképpen azt szeretem, hogy Tisza Pistáról immáron szó sem lehet.

Valamikor jó régen hallottam egy kis példabeszédet a csávába esett szappanról. De hát mi a Manónak beszélnék most már arról. Haldokló oroszánt és döglött szamarat rugodni soha sem is volt Dülapintéri virtus.

Soha életemben nem fogom elfelejteni a Herkó Páter egy rajzát 1902-ből. Széll Kálmán észreveszi, hogy kigyók sziszegnek a sarkában. A kigyók a rajzon Tisza Pista, Podmaniczki és Münnich voltak. Hátranéz Széll Kálmán, hát a kigyók egyszerre galambokká változtak.

A Herkó Páter ekkor azt a tanácsot adta Széll Kálmánnak, hogy ezeknek a galamboknak azonnal ki kell tekerni a nyakukat. Széll Kálmán nem tette. Meg is itta a levét. A Tisza-féle galambok, az ismert jó madarak úgy megmárták, hogy sebeibe bele is halt.

És most ugyanazon Széll Kálmán megy Bécsbe, ugyan-ezen galamb álorcája alatt rejtőzö kigyók védelmére mondván: «Végre is a Tisza-féle párt az ország második legnagyobb pártja, őt okvetlen számításba kell venni a kormányalakítás körül».

Dejszen, öreg! Idáig komolyan vettem, hogy te Deák tanítványa vagy, de most már okvetlen azt kell hinnem, hogy a szimentáli bikáid lábaszárába szállt a te politikai bölcseséged is.

*

«Esküszöm tinektek, hogy megmutatom azt, hogy a 48-as politika még az én életemben uralomra fog jutni.» Így szölt Kossuth a jogászok 15-iki matinéjén. Ez már aztán valami.

Ez az, amiért a Herkó Páttert olvasni és terjeszteni uri virtus.

Uj éra kezdődik...

Uj éra kezdődik, ütött már az óra,
Az ócska elv vonult örök nyugovóra.
Mint rémes kísértet, többé már nem ijeszt,
Kidobtuk a céhből alaposan mi ezt.

Végre is elpattant a fölfuvott hójag,
Hogy a szabadelvről érdemileg szöjjak.
Benn a büzös gázok immár meg nem fértek,
Mint sajtot szétturták a benn nyuzsgö férgcek.

Mennyi haszonlesés, mennyi érdeek szállta,
Több, mint cigányhalban a fullasztó száalka,
Mennyi csuszó-mászó férget emelt nagyra,
Mellette az erényt a csávában hagyva.

Mennyi kapaszkodó jutott reményfokra,
Mennyi naplopónak volt árnyadó bokra,
Mennyi züllött korhely emelt érte lantot,
Mikor a zsebjébe mélyen bepillantott.

Mennyi titkos férget csalt e nemzettestre,
Mely az egerutat Vereczkénél leste,
Hát a piócáknak a vért más mi adta?
Százak is pusztultak, ezrek is miatta!

Mennyi éhenkórász, jellembeli foszlány
Lett a szabadelvvel jellemes oroszán
S hogy álsörényüket ronggyá ne szaggassák,
Az erőszak náluk erény volt, nem gaszág!

Mennyi undok bünnek adott ő szép nevet,
Feslettség, aljasság, mind nevében nevet.
Ocsmány képek, firkák szabadelvet vallnak,
Ettől nőtt szarva ökörnek, bivalnak.

Mennyi szép eszmének volt ő a sirhantja,
Majd a történelem egykor kipattantja.
Mennyi liliomnak bimbaját sorvasztá,
Mennyi gyomot emelt kiváltságos kasztá!

Mennyi koldusbotot faragott azóta,
Hogy magát a népnek a nyakába róttá.
Mennyi szegény lelket örökölt az ördög,
Hol a szitok, átok sötét szava dörgött!

De foszlik a homály, jön a rózsahajnal,
Megküzdünk a vésszel, megküzdünk a bajjal.
Le van már terítve a hétfejü hydra,
A szabottelv nem visz többé vágóhidra!

Cybebe.

Egyszerű.

– Mondja csak, édes Berki néni, miért nem akar a kedves lánya többé egyáltalán *tudni* az ő jegyeséről.

– Az nagyon egyszerű! Hát egyenesen azért, mert *tud rája* valamit.

Kínjában.

Asszony: Na hallod, hogy te azt az érdemkeresztet, amit életmentésért kaptál, folyton a kabátodon hordod, az már még sem szép! Tudod, nem illik folyton a hőstettekkel dicsekedni az embernek.

Férj: Ugy?! Hiszen akkor a jeggyűrűt sem szabadna mindig az ujjamon hordani!

Barátnői kedveskedés.

– Csodaszép kalapod van, Ilus.
– Pedig azt hittem, hogy neked nem fog tetszeni.
– Már hogyné tetszene, aranyos; hiszen ezelőtt három-négy évvel én is ilyet hordtam, míg divatos volt.

Kegyelet.

– Miért nem fizeti ki, Weisz ur, a fia sirkövét?

– Kegyeletből, bíró ur.

– Nem értem.

– Hát mint jogász ő is adós maradt mindenkinek. Hát mondok, hadd legyen egy kis öröme emiatt a nyugvó porában is.

A huncut.

Hölgy: Az ön jobb szeme folyton csukva van! Történt talán valami vele?

Uracs: Természetesen nagysád! Hiszen ez a szemem az, amelyet önre vetettem!

Kiszolgált szív.

– No pajtikám, hát mit irt a Terka hazulról?

– Hát azt kérdezi, hogy hű maradok-e hozzá mindvégig.

– No és te mit fogsz felelni rája?

– Már meg is irtam neki, hogy légy csak nyugodt, édes Teruskám, mert én még ha kiszabadulok, még akkor is szeretettel foglak szorítani az én *kiszolgált* szívemre.

Igaza van.

— Hiszen én nem is thösszentettem, csak khöhögtem, kedves Khóbikám.

— Bolond, akhi vagyolsz, hiszen ippeg akkhor khöll az egész-ség, ha az ember khöhög.

Megokolt ellentmondás.

Fiatal nő: Lacikám! Nekem egy reggeli pongyola kellene.

Férj: Na hallod! Ez teljesen fölösleges, hiszen te soha-sem kelsz föl reggel, hanem csak délben!

Kellemetlen.

— Képzeld el, milyen kellemetlen az, ha valami nem jut az eszünkbe. A multkor hogy Bécsben voltam, szerettem volna egy új hosentragert venni, de ne adj Isten, hogy eszembe jutott volna a nimet neve.

Szépen győzött.

(Gönyűi replika.)

— No, Márton gazda, hát még most is hordja azt a tollat? De bele izlett!

— De ha olyan áldott meleget ad...

— Meleget ám, de nem a sapka tetején, hanem a dunnában.

— Nem is a dunnába, főuram, hanem a szívembe, mivel hogy oly fényesen győztünk...

Ugy hallom én, kedves Lili — Kiált utánad valaki.
Hol van? Tessék megkeresni!

Két ur nagy robajjal szalad — Egy gyermek a szekér
alatt.
Hol van? Tessék megkeresni!